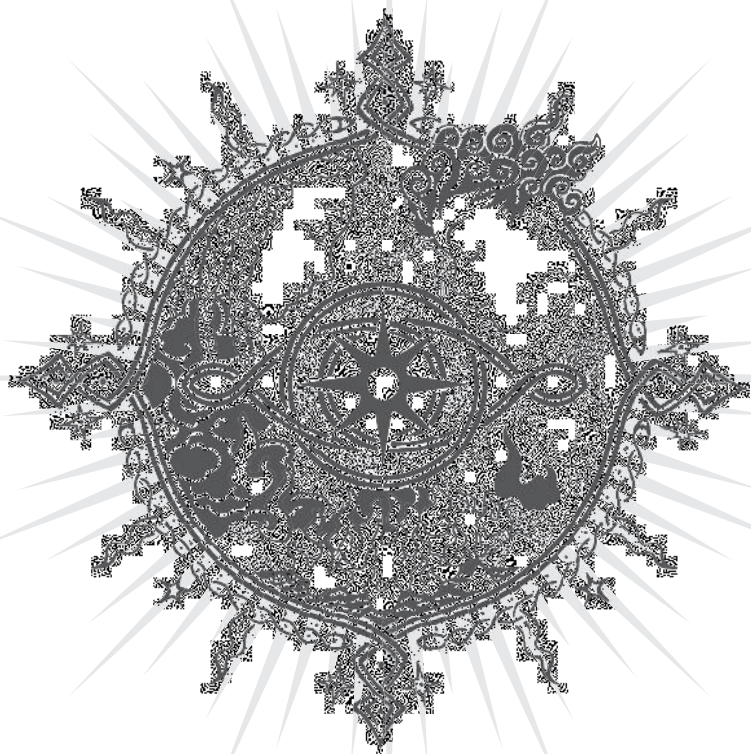

SONGLIGHT

MOIRA BUFFINI

Traducere din limba engleză de
Camelia Ghioc

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactare:
Alexandra Niculescu

Design copertă:
© Faber

Hartă & ilustrație copertă:
© David Wyatt, 2024

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUFFINI, MOIRA

Songlight / Moira Buffini ; trad. din lb. engleză și note de Camelia

Ghioc. - București : Pandora M, 2025

ISBN 978-606-978-861-5

I. Ghioc, Camelia (trad. ; note)

821.111

Titlu original: SONGLIGHT

Autor: Moira Buffini

Copyright © Moira Buffini, 2024

Published by arrangement with Simona Kessler & Associates Agency SRL.

Copyright © Pandora M, 2025

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

www.pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

ISBN: 978-606-978-861-5

Râul Montsan

REEM

MONTSAN BEACH

CARAQUET

AYLAND

FORTUL PEREGRINE

FORTUL ABUNDANCE

Strâmtoarea Alma

Lacul Lunen

ZONA TENMOTH

BRIGHTLINGHELM

Râul Isis

WHITECLIFFE

MEADVILLE

MAREA SIDON

NORTHAVEN

Râul
Borgas

TARGUL
BORGAS

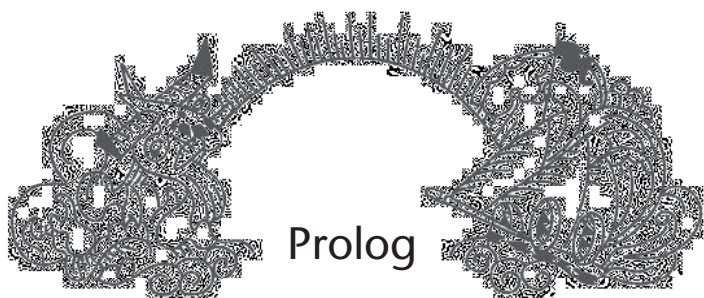
BRIGHTLAND

GREENSWARD

MARELE OCEAN PALANTIC

50 Mile

Prolog
KAIRA

Les pentru ultima dată din camera mea. Nu pot să iau nimic cu mine pentru că se presupune că e o ieșire normală la cumpărături. Îmi pun haina. Sunt ani de zile de când nu am primit una nouă și brațele îmi ies mult din mâneci, făcându-mă de răs cu lungimea lor, ca ghearele moi ale unui pui de pasăre. Arunc o privire în oglinjoară. După ziua de azi, nu mă voi mai privi niciodată în ea. Am șaptesprezece ani, dar nu mi i-ar da nimeni. Sunt mică pentru vârsta mea, slabă de la boli și banală ca țărâna. Nu mă ajută nici ochelarii groși. N-am îndrăznit să mă gândesc la ce-o să fac. Inima îmi sparge pieptul.

„Nu te mai gândi“, îmi spun. „Pleacă și gata.“ Închid ușa după mine.

Mă izbește mirosul de șuncă și varză. Cea mai recentă Mamă gătește în bucătărie. Mă consolez cu gândul că nu va trebui să mai mănânc niciodată mâncarea ei fadă.

— Mă duc la piață, strig eu.

Ishbella se uită la mine din bucătărie. Când a venit în casa noastră era brici. Purta rochii ascuțite, cu pliuri

tăioase ca niște cuțite și buzele ei erau mereu vopsite cu roșu. Acum arată obosită și încrețită pe la margini —, iar tot ce fac și tot ce spun o hârșăie pe nervi ca șmirghelul.

— Și cizmele lui Papa? întrebă ea.

— Le-am făcut.

Zâmbesc arătând spre o pereche de cizme înalte care lucesc ca oglinda.

— Ia-mi o conservă cu pastă de pui, spune ea.

— N-o să iau, spun încet, pentru mine.

Și plec.

Mă întâmpină aerul proaspăt. E amețitor. O pală de vânt mă șfichiuite din toate părțile în drum spre piață. Dar nu piața e destinația mea. O să fug.

Trimit în văzduh o rămurea-de-gând, așa cum m-a învățat Cassandra. O singură, unică notă de cântlumină, țintită cu putere. O simt cum îi atinge spiritul.

— Sunt pe drum, îi zic.

Simt cum prezența Cassandrei devine strălucitoare când mă lasă să intru în conștiința ei. Pentru scurt timp, văd lumea prin ochii ei. Pleacă de la muncă, mergând pe coridor către ieșirea din spital. Trece pe lângă un medic în vârstă și îl salută dând din cap.

— Seară bună, soră, îl aud spunând.

Cassandra iese din clădire. Merge grațios, cu pas săltat, incredibil de ușor, complet diferit de șchiopătatul meu poticnit. Când sunt cu ea în cântlumină, trăiesc o fericire așa de fulgerătoare și acută, încât îmi pare aproape dureroasă. Să fiu îmbrățișată de lumina ei... e ca cea mai splendidă zi de vară.

Când eram în spital, Cassandra a fost asistenta care mi-a salvat viața. Mi-a simțit cântlumina înainte ca eu să îndrăznesc să îi dau nume.

— Știi ce ești, da? m-a întrebat. A vorbit fără să își folosească vocea, dar am auzit-o foarte bine. I-am răspuns în același fel.

— Neom.

— Nu, a răspuns ea. Să nu folosești niciodată cuvântul acela. Ești o Făclie.

Acum văd cum luminile de pe esplanadă se revarsă în fața ei. Uriășele turbine ale orașului sunt întoarse de vânt, înălțându-se deasupra ei ca o pădure de metal.

— Știi unde ne întâlnim? întreabă ea.

— Da, spun. Sunt gata.

Îmi simte bătăile accelerate ale inimii, neliniștea.

— Libertatea nu e ușoară. E periculoasă. Dar e bună.

— Unde mergem? întreb.

— E mai sigur să nu îți spun. Nu-ți fie teamă, Vrăbiuță.

— Nu mi-e.

În adâncul inimii, mi-aș dori să nu îmi mai spună Vrăbiuță. Știi că o face pentru siguranța noastră — nu trebuie să ne rostim niciodată numele, nici măcar când suntem în cântlumină, în caz că trage cu urechea vreo Sirenă. Dar „Vrăbiuță“ mă face să mă simt ca un copil, redusă la cineva de care trebuie să aibă grijă.

Stația de tramvai apare în față, construită în stilul grandios al Frăției. Urc pe platformă, făcând fiecare pas cu încetineală. Obosesc de acum și mă opresc să îmi trag sufletul. Cu fiecare zi ce trece sunt tot mai

puternică, dar Febra istovirii și-a lăsat amprenta asupra mea. Obosesc repede și piciorul drept e un pic mai subțire decât stângul — sunt zile când doare așa de tare că am nevoie de baston. Dar sunt mai norocoasă decât alții. Am supraviețuit.

E aglomerație pe peron. E plin de oameni care așteaptă pe ambele părți ale șinelor. Încerc să nu mă uit la Inchizitorul care stă singur în capul scărilor, în uniformă lui neagră. Trec pe lângă el cât pot de umilă și merg pe peron. În sfârșit, o văd pe Cassandra. Trece pe lângă Inchizitor și îmi face cu ochiul. Simt în suflet o rază de bucurie. Adevărul e că aș urma-o pe Cassandra până la lună și înapoi.

Mă gândesc la zilele care vin, pe care le voi petrece în compania ei, și raza devine o strălucire ce îmi încălzește tot trupul și mă umple de putere. Neliniștea mi se topește.

O să fiu liberă.

Simt în inimă o înțepătură de regret după tata —, dar strădania de a ascunde cine sunt a devenit o povară de neîndurat. Știu că mai devreme sau mai târziu secretul meu ar fi ieșit la iveală... și tata ar suferi dacă ar trebui să mă distrugă. Nu voi putea să fiu niciodată fiica pe care o dorește.

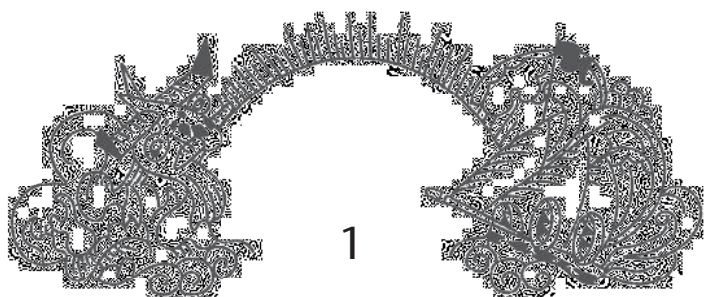
Cassandra stă la distanță, ca și cum suntem două străine ce așteptăm tramvaiul. Nu o să mă tem. Nu o să mă îndoiesc. O să fiu demnă de prietenia și de grija ei. Îmi permit să arunc o privire spre ea, cu sufletul arzând de recunoștință și iubire.

Și atunci se întâmplă.

Văd o pâlpâire în aerul din jurul ei. O siluetă masculină ce o privește insistent. O licărire de bărbat în costum ieftin, cu o pălărie trasă pe capul ras. E de-al nostru, o Făclie care a fost prinsă și acum, în schimbul vieții sale, trebuie să își utilizeze cântlumina ca să îi prindă în laț pe alții.

E Sirenă. Și o are în cătare pe frumoasa mea Cassandra.

PARTEA ÎNTÂI

1

ELSA

Stiu că e ceva în capcana de homari chiar înainte să o ridic. Jos, pe fundul mării, simt creatura pe care am prins-o. A mâncat momeala și a încercat în toate felurile să scape, descoperind că uriașii clești sunt un inconvenient. Fac ce ar face orice bun lucrător pe mare și mă concentrez la cât de multă nevoie are Northaven de mâncare. Transporturile de alimente din Brightlinghelm sunt tot mai nesigure și pe la noi nu avem pământ bun de cultivat. Sus, pe faleze sunt mlaștini și bălți, nu câmpuri verzi și aurii de grâu cum auzi că sunt în sud. Ultima noastră recoltă a fost spulberată de furtuni. La asta mă gândesc când ridic funia de pe fundul nisipos, aducând în barcă creatura ghinionistă.

Tubesc contopirea albastră a mării cu cerul, stropii sărați, felul în care trebuie să îmi țin echilibrul pe hulă, soarele orbitor, vântul ce-mi înalță starea de spirit în văzduh. Cred că sunt din naștere în largul meu pe apă — ca tata. Fratele meu Piper e cadet senior, se pregătește pentru război. Așa că atunci când a murit tata, barca ne-a rămas mamei și mie. Fiindcă e văduvă,

mama nu are voie să lucreze în afara casei, așa că în anii aceia grei de după moartea lui tata, am învățat singură meseria lui. Cred că o aveam în sânge. Tata știa că îmi place apa. Mă lua cu el în larg încă de când eram așa de mică, încât abia mă țineam pe picioare. Se învățea prin barcă, zâmbindu-mi larg și arătându-mi minunile mării. Îmi place așa de mult mișcarea valurilor, că atunci când pășesc pe pământ ferm, mă simt grea cu totul și nefericită.

Mă uit la homar: o femelă uriașă. Îi văd sacii cu ouă, ținuți — povară prețioasă — sub burtă. Îi admir armura neagră-albăstruie, ochii nepământenii. Deschid capcana și îmi dau seama că nu mai sunt singură.

Zâmbesc încântată și mă înfior de deliciul pericolului. A venit Rye Tern.

— Ce-ai prins? întrebă el.

Atunci îl văd — sau mai bine spus îl simt. Cântlumina nu poate fi descrisă în cuvinte. Rye e cu mine, dar nu e. Îl văd, dar nu îl văd. E aici pe de-a-ntregul, dar îl percepe numai al șaselea simț al meu. Se sprijină într-un mop, cu mânecele cămășii suflecate. E pe undeva în barăci, dar mie îmi pare că stă la pupa bărcii. Razele soarelui încă mai trec prin el, dar pe măsură ce mințile ni se contopesc, devine tot mai compact.

— Eram la paradă și ți-am văzut barca. Mi-am obținut o pedeapsă ca să pot veni.

Vântură mopul. Faptul că își înfruntă necazurile zâmbind îmi face inima să tresalte în piept.

— Idiot nesăbuit ce ești.